

Tots els carrers de Girona

El carrer del Torín
487

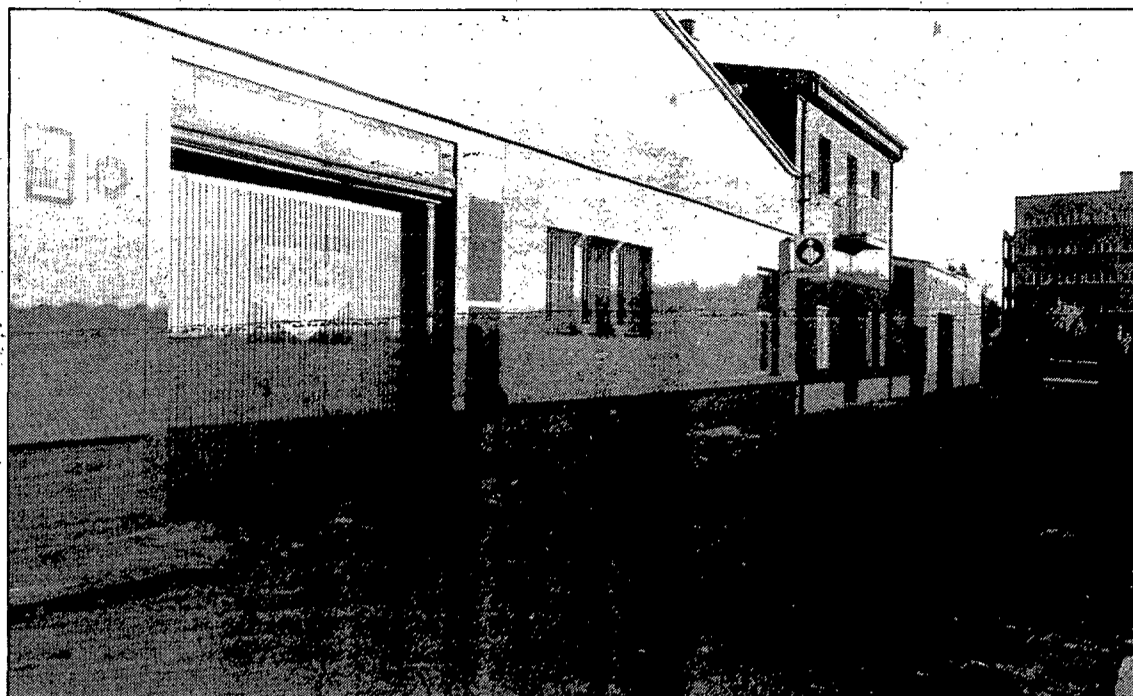
El carrer del Torín és un modest cul-de-sac al costat de la plaça de braus, per la banda de les localitats de sol. Un parell de cases particulars i dos garatges ocupen el costat on no hi ha la tanca de la plaça de braus. El carrer té un tros urbanitzat, però al fons es dilueix enmig d'un descampat on una tanca impedeix el pas cap a l'església de Sant Salvador d'Horta.

La plaça de braus, que ocupa tot un costat del carrer, fou inaugurada el 29 d'octubre del 1897, quan faltaven encara un parell de dècades perquè el futbol es convertís en l'espectacle de masses per excel·lència. Té la característica que van fer-s'hi servir hierencs com a matèria primera bàsica. Va ser fet pels seus promotors en uns terrenys del municipi de Santa Eugènia colindants amb els de Girona per tal d'estalviar-se impostos. Quan es va fer, el riu Güell encara no ha-

via estat desviat i era una barrera entre la plaça i la ciutat. Aquesta plaça ha viscut moments d'esplendor taurí, però actualment es limita pràcticament a les curses de braus estiuenques i folk-lòriques per a turistes i a servir d'escenari d'alguns espectacles multitudinaris de caire no taurí.

Joaquim Vila i Puignau, nascut a Girona el mateix any de la inauguració de la plaça, treballador de la Grober i gran aficionat a la tauromàquia, que fou president d'una de les dues penyes taurines que han existit a Girona, i que a partir de 1968 fou assessor a la presidència de la plaça de toros de la ciutat, ha publicat informacions valuoses sobre la plaça de Girona a la premsa local i n'ha deixat d'altres d'inèdites. Va publicar el 1932 un fulletó, «El catecisme taurímac de Catalunya», que conté algunes dades interessants sobre Girona.

El carrer mai no ha tingut altre

El carrer del Torín, al costat de la plaça de braus. Foto: Manel Lladó.

nom sinó el que porta actualment. Li fou posat en el ple municipal del 8 d'octubre del 1965, tres anys després que Girona

s'anexionés al terme municipal de Santa Eugènia, en un extrem del qual es trobava. Abans, el carrer pràcticament no existia i

la zona en la qual es va formar era coneguda com el *Caserio del torín*.

J. Fabre

EL LECTOR ESCRIU

Sobre l'afer dels «Papers Empordanesos»

Sr. Director

Com que dimarts passat vaig tenir el discutible honor de ser notícia en aquest mateix periòdic, em permeto de tractar sobre el fet, això sí, procurant que la reflexió s'envoli del fangueix pornogràfic de l'anècdota, per aterrar no pas ara a la pista polivalent de la categoria, a imitació de les exemplars prèdiques de mestre d'Ors, però sí a la carretera clarificadora de l'assumpte. Discutible honor, perquè no he vist mai gaire clara la màxima del nostre inevitable Dalí quan diu allò de «que parlin de mi encara que sigui bé». Potser perquè per assumir-ho meridianament cal tenir alguna pretensió exhibicionista, que no em fa sentir ni el sistema arterial, ni la humida cibernètica del joc de neurones, tot i que mai cap parent ric no m'ha facilitat cap mitjà de comunicació destinat al meu mal ús exclusiu.

Heus ací que he vist anunciat que el setmanari «Hora Nova» de Figueres em demanda judicialment per «retenció del taló» de l'import amb què la Diputació de Barcelona havia dotat el premi Tasis i Torrent a la millor publicació catalana especialitzada, atorgat a «Papers Empordanesos», de freqüència mensual. El dit taló resulta que ingressà en

un compte corrent a nom de Papers Empordanesos, obert a Figueres per l'editor i els membres de la redacció dels «Papers», o sigui els escriptors Mª Angels Anglada i Josep Valls i Grau, els professors Jordi Pla i un servidor de vostès, l'historiador i regidor del municipi de Figueres Alfons Romero, l'editor i economista Rafael Pascuet i la pintora Carme Sanglas. Hom l'obrí —el compte— esperant decidir el destí de tan dolç caramel amb la millor de les intencions: jo estic en condicions d'assegurar que les persones que he citat no tenen res a veure amb pràctiques facineroses: senzillament que feia bo de rebre i de decidir sobre el reconeixement després de tres anys d'esforços que només havien comportat, a canvi, la satisfacció amb què eren llegits «Papers Empordanesos».

Després comença el ball dels desencisos: «Hora Nova», setmanari que un cop al mes sortia conjuntament amb els «Papers», es reclama el Tasis i Torrent com a seu (vegeu penúltim «Hora Nova»), quan a l'acta de concessió del premi no se la va esmentar per a res; s'atribueix la dotació del guardó quan l'editor dels «Papers» recollí el taló al portador enmig de periodistes coneixedors de la premsa figuerenca,

com ara Josep Mª Figueres, Jaume Fabre, Jaume Guillaumet, etc., sense que ningú el descobrís com a impostor, ans al contrari: fou felicitat cordialment i efusiva: «Hora Nova» es vol fer seu el Tasis i Torrent, actuant d'empresa ara que es guanya, malgrat que per arribar al guardó s'hagi passat per una «llarga marxa» d'una economia simbòlica, en tot cas impròpia d'una empresa que «dona una hora de temps, si no acudirà al jutjat» per veure satisfetes les pretensions que s'atorga: per entendre'ns, a «Papers Empordanesos» ha estat com si hom treballés de franc de canbar en un bar (perquè la clientela és grata) i, en acabar la jornada, el propietari, amb amenaces, es volgués quedar amb les propines. I encara: algun directori d'«Hora Nova», convençut de la pèrdua de temps que significaven els «Papers Empordanesos», no s'estava pas de mostrar l'aversió que els professava; llavors ¿per què voler menjar-se tot el caramel que la Diputació de Barcelona ha concedit a la revista després de les deliberacions d'un jurat de periodistes que devien opinar ben altrament?

Etc. «Hora Nova», com poques altres coses, és un iceberg; aquestes observacions han estat

fetes del gussi estant. Espero de no haver-me de posar l'escafandre i fer el bus per avorrir els hipotètics lectors amb la panoràmica dels baixos de la baluerna. Senzillament estic dolgut, molt, però no empenyat; tinc poca paciència per aguantar les injúries amb què s'han permès d'etiquetar-me: les olles emmascaraven perquè eren brutes de sutge. Deu ser el tracte que em mereixo, no pas per la feina feta als «Papers Empordanesos»: altrament no s'entendria per què no han difamat la resta de la redacció més amunt esmentada, i amb qui he compartit les mateixes responsabilitats. No. L'esquitxada deu ser el que em pertoca pels més de cent cinquanta articles publicats a «Hora Nova», les cròniques musicals i literàries, per haver-me interessat per la revista engrescant algun col·laborador valuós com ara Francesc Canet, per haver animat algun alumne de l'Institut amb inquietuds periodístiques i intercedit perquè es publicuessin els seus primers treballs. Tot això fins aquesta mateixa setmana que he «cobrat» espècies: amenaces telefòniques i demandes judicials.

He citat noms de persones per si algú vol comprovar que no faig trampa; la darrera: Jaume Guilla-

met, que ha fet d'«home bo» a iniciativa de «Papers Empordanesos» per intentar un acord enraonat amb «Hora Nova», sense que els seus esforços s'hagin vist compensats amb cap resultat a causa de la inflexibilitat dels dirigents del setmanari. Per la part que em toca li estic molt agraït.

Trencades les negociacions per par d'«Hora Nova», immediatament la redacció de «Papers» decidí de retornar el taló a la Diputació de Barcelona per cloure tan lamentable episodi, tot agraït el premi. Amb tot, «Hora Nova» no s'ha pogut estar d'ultratjar-me a mi i a un company i mirar de fer-me, interferint la mèva feina quotidiana —professor— amb el tèrbol eufemisme de «retenció» de talons, quan ja sabien pel president de l'editora que el taló de la discòrdia ja era a Barcelona.

No tinc per costum «retenir» talons, perquè no haig de pagar cap col·laborador de la revista que no tinc i perquè procuro de viure amb el meu sou. L'única cosa que em «retinc», i em retindrà mentre em responguin els esfínters, són les esterioritzacions biològiques, sobretot si, estant en públic, podrien esquitxar algú a causa de no encertar el test.

Joan Ferrerós

Nacional II

Sr. Director,

Vam estar treballant sobre aquest tema, ens vam apropar a la zona. La gent d'allà, realment, no estaven gaire contents, però no hi veien cap altre remei. No ens vam poder acabar de fer la idea que tot aquell verd, aquell gran ecosistema, aquell pulmó, seria substituït per una carretera grisa; que aquell silenci seria sorolls de cotxes que passaven com esperitades, oblidant que allà hi havia hagut bos i vida.

No, no pot ser.

Hi ha una altra solució: aprofitar el tram d'autopista que passa per Girona, fent que sigui tram sense peatge.

Ens sembla que per aquí ja hi ha prou carreteres. A més, s'estalviarien tots els diners que val fer una carretera, que són molts. **A.E. Pare Claret, Rangers-Guies «Cau i Aixeca't».**

Mottards

Sr. Director:

Tinc l'honor de dirigir-me a Vès, per assabentar-los que tota la família motociclista de la ciutat de Girona es veu assetjada per l'acció indiscriminada de la policia municipal de la nostra ciutat.

Tot aquest embolic ve donat per la sèrie d'articles publicats al rotatiu de les nostres comarques PUNT.DIARI, pels quals sembla que s'ha irritat la sensibilitat d'algunes persones influents a l'Ajuntament de la nostra immortal ciutat.

Des d'aquí vull cridar a la consciència d'aquestes persones perquè reflexionin sobre què és més perillós per a tots els ciutadans:

A. Que els nostres joves «mottards» vagin com boigs pels carrers, amb el perill que això suposa;

B. Que es reuneixin en un lloc on no molesten ningú i allà es desfoguin de tots els seus problemes, circulant després amb tota tranquil·litat pels nostres carrers.

Esperant que reflexionin sobre això els qui tinguin al seu càrrec la responsabilitat d'arreglar-ho, els saluda atentament. **Un mottard.**

Demanem brevat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

NECROLÒGIQUES

Mª JOSEFA LEÓN I MUÑOZ

A l'edat de 68 anys va morir a Campdevànol Mª Josefa León i Muñoz. Era natural d'Alcaudete (Jaén) i residia al carrer de Sant Antoni, 1 de Ripoll.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 d'11 del matí, al Monestir de Ripoll. Que descansi en pau.

RICARD MANUEL I SANTILLÁN

Als 43 anys d'edat va morir a Martorell Ricard Manuel i Santillán. Havia nascut a Rosario (Argentina) i residia a la Plaça, 8 de Portbou.

Estava casat amb Maria Amalia del Campo i tenia dos fills, Marcel i Maria Rita. La missa exequial en sufragi de la

seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 10 del matí, a l'església parroquial de Portbou. Que descansi en pau.

FRANCISCO GAHETE I RODRÍGUEZ

A Girona, va morir Francisco Gahete i Rodríguez, a l'edat de 62 anys. Era natural de Granja de Torrehermosa (Badajoz) i residia al carrer de la Força, 12, de Girona.

Estava casat amb Emília Muñoz i Ortiz, i tenia tres fills, Mercè, Maria Josefa i Emília.

A les 10 del matí d'avui tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima, a l'església del Carme de Girona. Que descansi en pau.